

Αγγελική Δαρλάση

Το Δέντρο που είχε Στερνά

εικόνες

Βασίλης Κουτσογιάννης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λίγα λόγια για την «προϊστορία» αυτής της ιστορίας...

Όταν έρθει εκείνη η ώρα που φέρνουμε στον κόσμο τα παιδιά μας κι όταν τα βλέπουμε να μεγαλώνουν, νομίζω πως, λίγο ή πολύ, όλοι οι γονείς βιώνουμε μια ανάλογη εμπειρία: οι μνήμες μας οι παιδικές, ακάλεστες, αναδύονται από τα βάθη τού είναι μας (ψυχή, νου, σώμα) ατόφιε, ολοζώντανες, λες και ήταν μόλις χθες που ήμασταν παιδιά – κάποιος μηχανισμός πανάρχαιος, για να βοηθάει manάδες και πατεράδες να «γνωρίσουμε» καλύτερα τα παιδιά μας.

Μια από τις αναμνήσεις εκείνες ακάλεστη ήρθε και σφηνώθηκε επιτακτικά, στριφογυρνούσε σαν καλοκαιρινή μύγα στο μυαλό μου και με «τσιμπούσε»: θα 'μουν δε θα 'μουν 6 χρονών, μόλις που είχα μάθει να γράφω, κι έγραψα το πρώτο μου παραμύθι, την πρώτη μου ιστορία, που μιλούσε για μια μαργαρίτα που, ριζωμένη στο χώμα, δεν μπορούσε να πάει πουθενά, και για μια πεταλούδα που ο αέρας την παράσερνε όπου ήθελε. Είχα φτιάξει, μάλιστα, και το εξώφυλλο – με εκείνο το αθώο κι όμορφο δημιουργικό «θράσος» που χαρακτηρίζει την παιδική ηλικία.

Κι έτσι όπως τη σκεφτόμουν ξανά και ξανά, κι έτσι όπως έβλεπα τα χαμόγελα, άκουγα τα πρώτα λόγια και παρακολουθούσα τα πρώτα βήματα των παιδιών μου, άρχισε να «φυτρώνει» η ιστορία που κρατάτε τώρα, βλαστάρι, στα χέρια σας... από ένα σποράκι που το είχε σπείρει, πριν από πολλά χρόνια, ένα κοριτσάκι εξάχρονο, που του άρεσε να διαβάζει και να γράφει ιστορίες.

Κι όπως είναι φυσικό, δεν μπορώ παρά να την αφιερώσω...

*στα παιδιά μου, Μάξιμο και Κωνσταντή,
που έφεραν στη ζωή μου ομορφιά που ούτε φανταζόμουν ότι υπάρχει.*

Α. Δ.

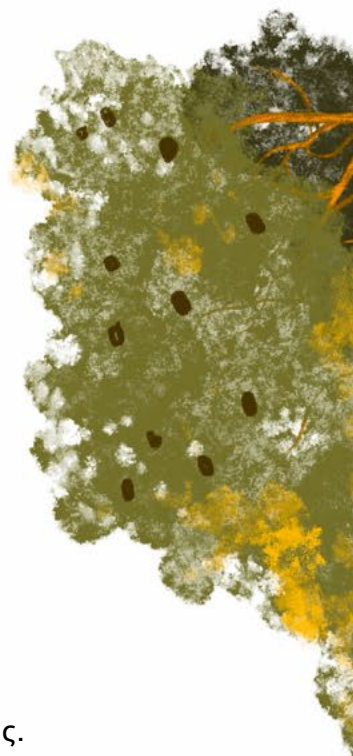
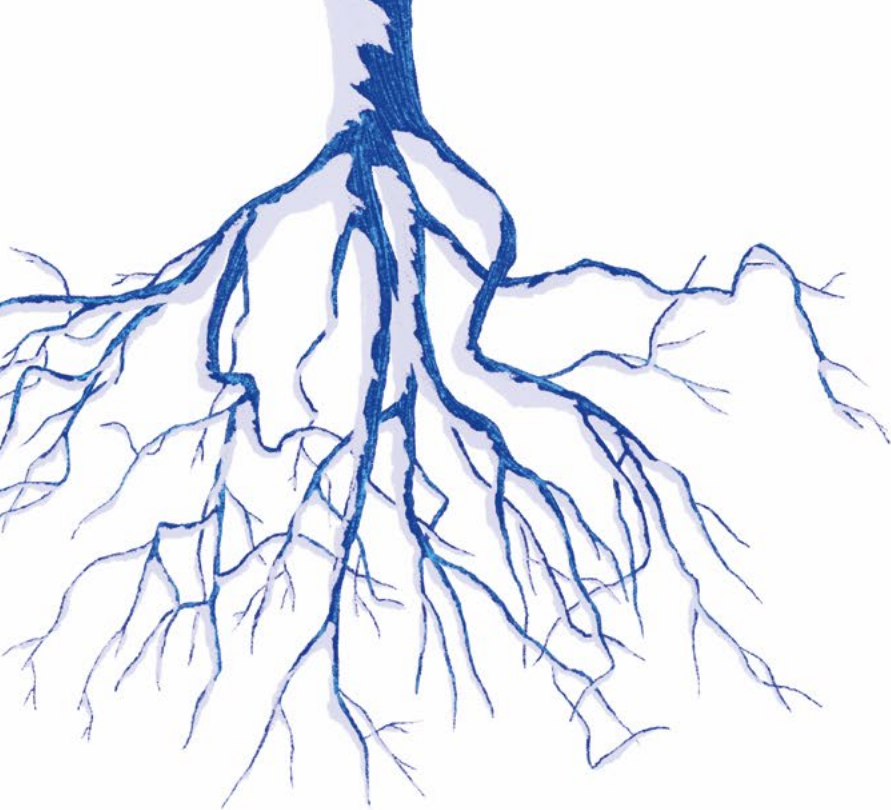
Κάποτε ήταν ένας κάμπος.

Ένας μεγάλος πράσινος κάμπος ως εκεί που φτάνει το μάτι σου
– όπως τόσοι και τόσοι στον κόσμο.

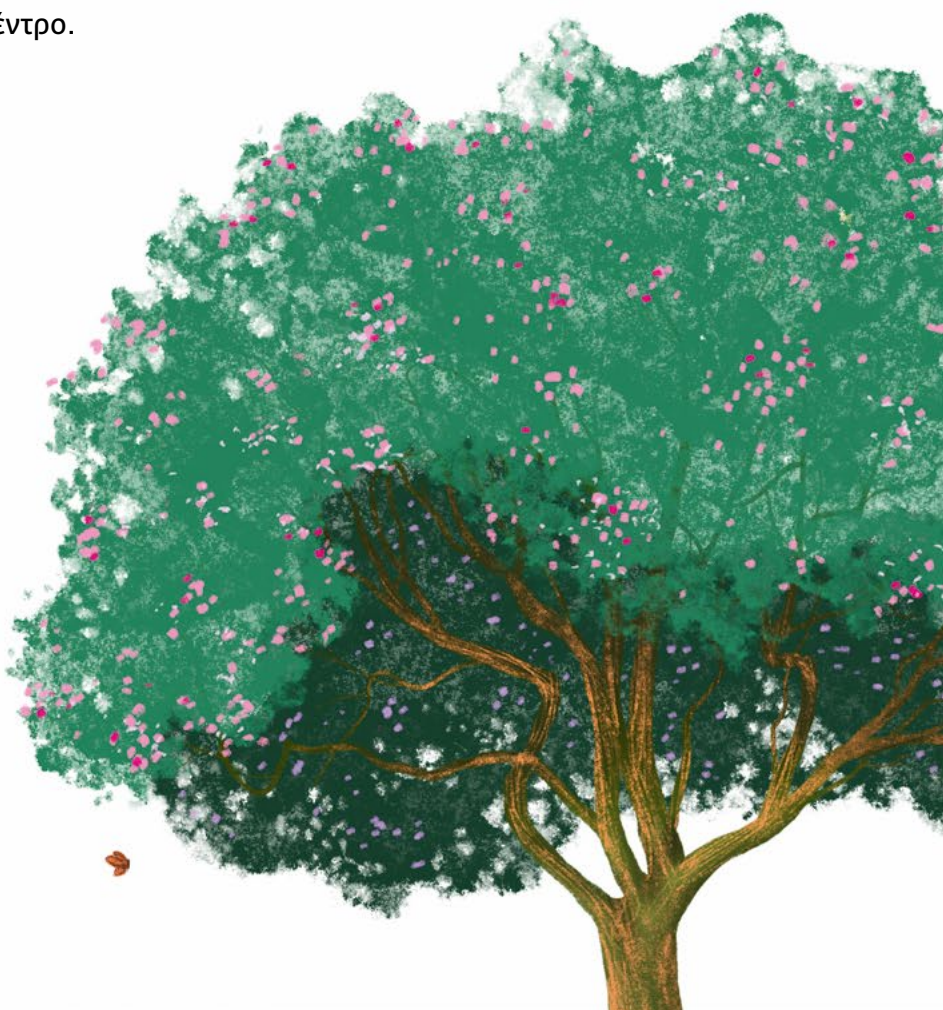
Μόνο που εκείνος ο κάμπος διέφερε από τους υπόλοιπους,

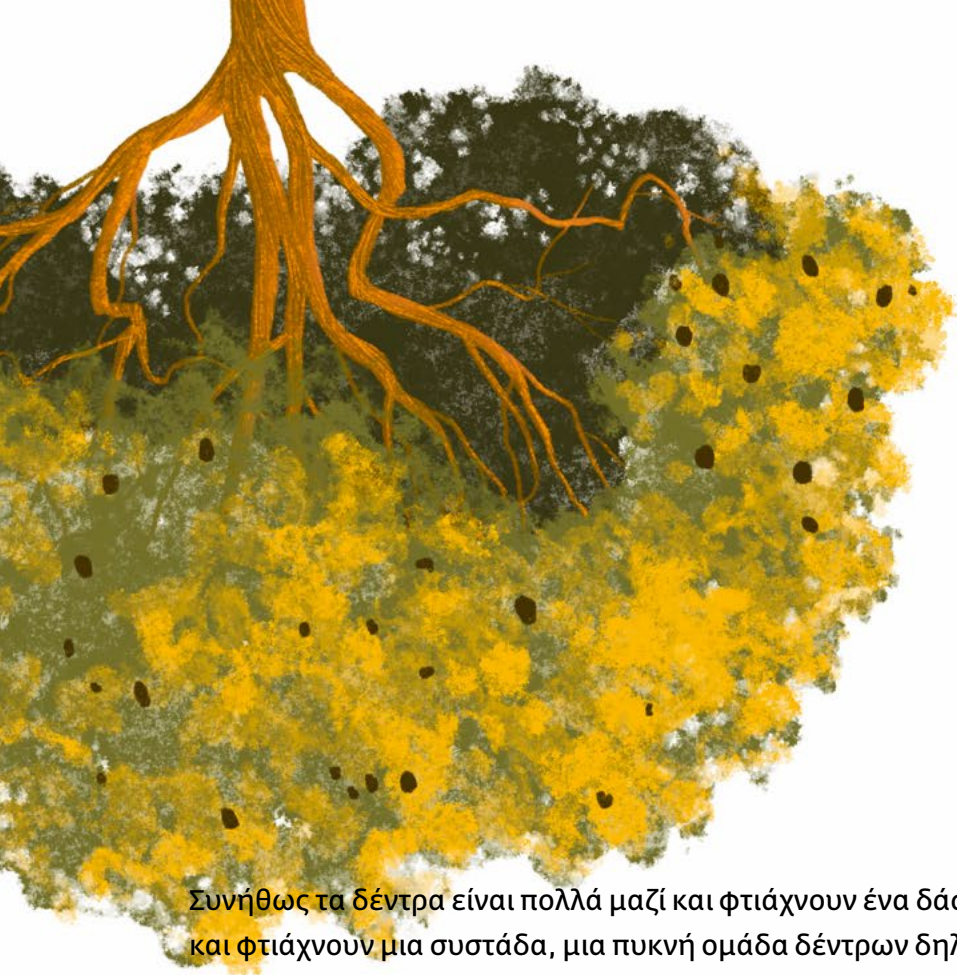

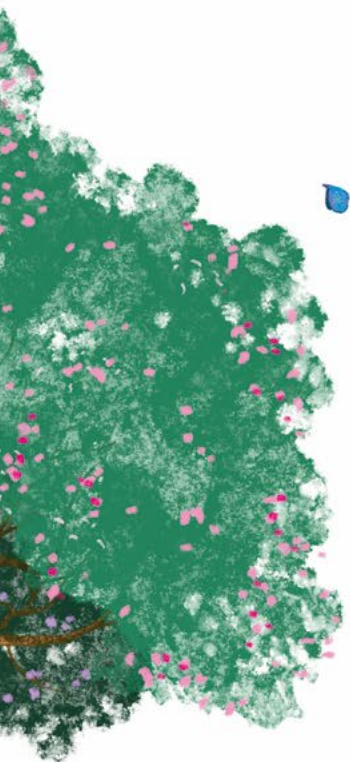

τους συνηθισμένους, που συναντάς παντού σε διάφορα μέρη της Γης.
Κι αυτό επειδή ακριβώς στη μέση του υπήρχε ένα δέντρο – ένα δέντρο
με βαθιές ρίζες, γερό κορμό, δυνατά κλαδιά, πυκνό πράσινο φύλλωμα.
Ένα μεγάλο, όμορφο δέντρο.
Μόνο του.

Συνήθως τα δέντρα είναι πολλά μαζί και φτιάχνουν ένα δάσος ή σε παρέα και φτιάχνουν μια συστάδα, μια πυκνή ομάδα δέντρων δηλαδή.

Κάποτε ήταν ένας κάμπος που διέφερε από τους υπόλοιπους.
Γιατί ακριβώς στη μέση του υπήρχε ένα μεγάλο, όμορφο, γερό δέντρο.
Αυτό το δέντρο ήταν που έκανε εκείνον τον κάμπο ιδιαίτερο. Κι αυτό
που έκανε εκείνο το δέντρο ξεχωριστό ήταν η μοναξιά του. Ήρθε όμως
μία μέρα που όλα άλλαξαν... Στα κλαριά του δέντρου έκατσε ένα μικρό
πουλί που μόλις είχε βγει από το αυγό του και ανακάλυπτε τον κόσμο.
Άραγε γίνεται τα πουλιά να έχουν ρίζες και τα δέντρα να έχουν φτερά;
«Κι όμως, γίνεται!» θ' απαντήσουν τα παιδιά και θα χαμογελάσουν.
Ευτυχισμένα. (Και στο εξής θα ονειρεύονται δέντρα που πετάνε.)

*Μια ιστορία για τη δύναμη της αγάπης, που μπορεί να μεταμορφώσει
την καθημερινότητα έτσι ώστε να μοιάζει με θαύμα ή παραμύθι.
Μια ιστορία για παιδιά και για γονείς, για να περνάει ο καιρός... όμορφα.*

ISBN:978-618-03-2758-8

9 786180 327588

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82758

metaixmio.gr